

Ingeborg Biering (Ingse) - min mor

Ingeborg Biering er født den 11. juni 1908 i Thyregod som tredje datter af provst Torvald Biering f. d. 13. december 1870 i Svindinge - død den 28. december 1954 i Sønderborg - og Karen Ingeborg Jepsen født den 15. oktober 1882 i Horsens - død den 20. oktober 1976 i Sønderborg.

Søskende:

Ellen f. d. 12. september 1903 - Forstanderinde på Åbenrå sygehus - død den 25. august 1975

Margrethe født den 18. januar 1905 - Overlærer Duborgskolen i Flensborg - død den 7. oktober 2006

Elisabeth f. den 26. januar 1913 - Fuldmægtig i Bikuben i København - død 4. januar 1994. Gift med Alex Højer - død 1966 (?)

Hans Adolf f. den 16. februar 1920 - Ambassadør, kontorchef udenrigsministeriet - død den 19. november 2002. Gift med Annette Hänschel - død 2008.

Gift den 2. januar 1938 i Gauerslund kirke med stud. teol. Anton Alfred Sørensen.

Fem børn: Karen Bodil f. 1939, Søren f. 1941, Hans f. 1945, Torvald f. 1947, Erik f. 1949

Uddannet laborant Statshospitalet Sønderborg. Folkeskolelærer fra Aarhus seminarium. Ansat ved Skjoldborgsvejens Skole i Fredericia. Opdrættercertifikat for Colliehunde og Shetland Sheepdogs under Dansk Kennelklub. Ejer af Kennel Lyksborg.

Død den 6. april 1997 på Fredericia Sygehus. Begravet den 11. april på Sdr. Bork kirkegård

Fra min begravelsestale over min mor den 11. april 1997 i Sdr. Bork kirke:

Det måtte jo ske før eller siden, at vi skulle samles herude i mors og fars gamle kirke for at sige farvel til vores mor. I den sidste tid blev vi nok mere og mere klar over, at den dag nærmede sig - siden jul har mor ikke haft det for godt, og her for nogen dage siden blev det helt galt, så døden kom som en befrielse, som vi siger. Mor var jo også blevet en gammel kone efterhånden, og hvad mere kan man forlange af livet?

Og nu sidder vi så her - velforberedte skulle man tro - men nej - døden kan man alligevel ikke forberede sig på og slet ikke acceptere. Den kommer altid som den hårde herre, den er, og sønderriver de bånd, som livet og kærligheden knytter mellem mennesker. Ikke mindst vel, når det er vores forældre, vi skal tage afsked med. De gav os livet - fødte os - baksede med os - opdrog os - fulgte os på vore forskellige veje - bekymrede sig over os - og elskede os altid. Var der altid.

Og så en dag dør de fra os - og det er som om det sidste værn mod livet falder væk, og vi selv står derude i livets storme, og så er det os, der skal værne, fordi vi nu står forrest - værne de, der kommer efter os og på en eller anden måde berede dem til at overtage vores plads, når deres tid kommer.

I snart 89 år fik mor lov til at leve her i dette turbulente århundrede, hvor snart sagt alting er sket. To verdenskrige oplevede hun, og hele den udvikling, som er sket siden 1908 - og

hele sit liv levede hun i lyset af den kirke, som hun var knyttet til både gennem sine forældre og gennem vores far - men først og fremmest gennem hendes eget lyse sind.

Og hendes sind *var* lyst. Hun var lidt anderledes. Måske fordi hun havde arvet sin fars ligefremhed, så hun gik ind i folk med træsko på. Som den naturligste ting af verden. Jeg tror aldrig mor begreb småligheden, og når den endelig kom så tæt på, at der ikke var noget at tage fejl af, ja, så lo hun så hjerteligt, så den ikke fik et ben til jorden. Hun forventede deres tillid - ja forudsatte den altid - troede blindt på det gode i os alle sammen, og måske var det også det, der gjorde hende til en så afholdt lærer - måske ikke mindst blandt de børn, som andre helst ville undgå. De kom i vores hjem - de fortabte unger - fandt her et fristed som så mange skæbner, som tilværelsen havde ramt på den ene eller anden måde og her sugede de næring af fars og mors omsorg, respekt og tillid. Og det skabte livslange venskaber.

Travlt havde de med alt muligt - mor skulle både være lærerinde, præstekone og mor til fem børn - tre fuldtidsjob på samme tid, og så en hundekennel ved siden af med nordens flotteste colliehunde, og så alle disse tanker, bevægelser, strømninger og ideer, der prægede dem - for mor var ingenting enkelt og givet - og dér voksede vi op - i præstegårdens tryghed og fik liv og kærlighed. Vi fik vist aldrig sådan en fiks og færdig livsholdning med hjemmefra, men vi fik noget andet - vi fik sansen for det guddommelige, og dermed gav de os frihedens besværlige gave - det åbne og det søgende sind. *Med øjet, som det skabtes himmelvendt - lysvågent for alt stort og skønt heneden...*

Og så kom tiden, da de brød op fra Gårslev og flyttede deres liv herud til Bork, og her fik de 7 dejlige år sammen med hinanden og sammen med jer, som blev de bedste venner.

Mor var ikke meget for klimaet herude - det var for blæsende for hende - østjyde som hun var - jeg tror nok, hendes bedste barndomsminder knytter sig til Sønder Stenderup - den frodige jord med skov og bælt - det herude var fars egn med den store himmel og det barske klima. Men til gengæld fandt hun menneskelige værdier, som måske gjorde deres år herude til de bedste. Også vi andre, som kom herude, nød godt af de værdier.

Det var ikke mindst de menneskelige værdier, hun trak på, da far døde, og selvfølgelig blev hun herude, indtil hun ikke syntes, hun turde bo alene længere og trak østpå til en ældrebolig for at være i nærheden af sine børn og ikke mindst de børnebørn, hun aldrig forsømte nogen lejlighed til at være sammen med. Hun elskede jer med en selvfølgelig og munter kærlighed, og jeg tror, I fik en god del af hendes lyse sind.

Hvor har hun dog kørt mange kilometer for at være sammen med os og med dem. Men hun elskede at køre og hun elskede at rejse, og der var vist ikke mange lande i Europa, hun ikke nåede at besøge sammen med gode venner.

Og nu er vi så samlet her i deres gamle kirke for at tage afsked med dette lyse sind. Vi ville gerne have været sammen med hende lidt mere - mærket hendes varme - hendes smil - hørt hendes stemme, men den strenge herre tillader det ikke. Vi bliver selv tavse - en lille smule mere ensomme, mens vi søger at dække os mod det blik, som i dag stirrer på os fra døden. Derfor søger vi sammen i fællesskabets tryghed, og vi gør det her i kirken, som generationerne før os har gjort det, fordi her modsiges den strenge herre, som med sin istaphånd brutalt sætter skel imellem støv og ånd. Her i dette hellige rum tør vi i fællesskab tale døden midt imod.

Salmerne, som vi synger - tillidsfulde salmer om Guds kærlighed: *livets Gud mig skærmer - jeg er hans barn - ud hans hånd mig river af dødens garn*. Og bønner om Guds nærhed, som vi skal synges om lidt: *Kom i den sidste nattevagt i en af min kæres drag og sæt dig ved min side*, og tal til mig Gud om den kærlighed, som er stærkere end døden. Og Grundtvig afbryder sig selv, for nu spidser det til og tonen skærpes: *Nej, kom som du vil - bare du kommer, som du har lovet - blot jeg hører din stemme i min sidste stund - det ord fra dig, som kan smelte det koldeste og ængsteligste hjerte med kærlighedens tilgivelse og trøst - og skabe de levendes lyst på trods af død og dom*. Det er vel en af de stærkeste salmer, Grundtvig har skrevet.

Og så den salme, som mor også holdt af, fordi hun var dejlig sentimental: *I liv g død, min Gud, vær du mig nær!*

Alle disse stærke salmer modsiger hver på deres måde dødens forfærdende ensomhed, fordi de tager Guds kærlighed for givet - de finder sig ikke i mindre end evigheden - og jeg tror nok at også vores mor på samme måde tog Guds kærlighed for givet - at den var forudsætningen for hendes i bund og grund tillidsfulde livsholdning.

Og dermed kom også hendes liv, som vi oplevede det, og som vi altid vil mindes det, til at være en mægtig modsigelse af dødens forfærdende ensomhed. Det var opstandelsens klare lys, der skinnede gennem hende på os alle sammen. Det påskelys, som både mor og far levede af og for, har de med deres liv givet videre til os alle sammen. Kærlighedens glade frimodighed.

Provstens rødhårede pige fra Esbjerg, der legede med de forkerte børn - den unge frøken Biering der skulle dø af hjertebetændelse men som snød dem alle sammen - heldigvis - lærerinden med de fremagende pædagogiske evner, der giftede sig i al hemmelighed med den lange stud teol fra Vester Vedsted - præstekonen - vores mor - vores børns mormor og farmor. Nu har hun forladt os på sine gamle dage. Hun står vel for sin Gud, hvis kærlighed hun aldrig et øjeblik har tvivlet på, og jeg tror såmænd hun går lige ind til sin Herres glæde uden at spørge om lov. Ligeså selvfølgeligt og smilende som altid.

Nu er du borte, men dit smil og din ukuelige charme bliver for altid tilbage i vores sind som en dyrebar gave fra livet selv.

